

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 072686 14 Kž 3
Brčko, 19.09.2014. godine

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Maide Kovačević, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Dragane Tešić, kao članova vijeća uz učestvovanje Radmile Tomić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog M.H. zv. „M.“ iz P., zbog krivičnog djela Trgovina ljudima iz člana 207a. stav 1., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 33/13-prečišćeni tekst), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 072686 14 K od 15.09.2014. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 19.09.2014. godine, donio je slijedeće

R J E Š E N J E

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesena protiv rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 072686 14 K od 15.09.2014. godine.

Obrazloženje

Rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o K 072686 14 K od 15.09.2014. godine, optuženom M.H. zv. „M.“, protiv kojeg se vodi krivični postupak zbog krivičnog djela Trgovina ljudima iz člana 207a. stav 1., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ukinut je pritvor, te je određeno da se optuženi ima pustiti odmah na slobodu.

Istim rješenjem na osnovu člana 126a. stav 1. tačka c. i člana 126c. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 34/13 i 27/14) prema optuženom je određena mjera zabrane sastajanja na udaljenosti manjoj od 10 metara sa licima A.T. sin S., A.R. kći A., mldb. A.T.1 kći A., mldb. A.T.2 sin A., M.K. kći S., A.D. sin Š., M.D. kći A., F.O. sin H., O.K. sin O., S.M. sin Đ., H.B. kći H. i E.Č. sin M. Ukoliko optuženi prekrši izrečene mjere zabrane istom se može odrediti pritvor. Određeno je da mjere zabrane mogu trajati dok za to postoji potreba, a najduže do pravosnažnosti presude, ako optuženom ne bude izrečena kazna zatvora, a najkasnije do upućivanja na izdržavanje kazne, ako se optuženom izrekne kazna zatvora.

Protiv navedenog rješenja žalbu je podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac), zbog bitne povrede odredaba krivičnog

postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na kraju žalbe tužilac je predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, uvaži žalbu kao osnovanu, te preinači rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 072686 14 K od 15.09.2014. godine, tako što će optuženom produžiti pritvor ili da isto rješenje ukine i po potrebi predmet uputi na ponovno odlučivanje, odnosno donese odluku u skladu sa zakonom.

Ovaj sud je ispitao pobijano rješenje u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci rješenja iz slijedećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Tužilac u žalbi neosnovano prigovara da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer odluka ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Isti stav ovog suda je i u pogledu žalbenog prigovora, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je sud, prema mišljenju tužioca, pogrešno utvrdio da dalje ne stoje razlozi za pritvor iz člana 132. stav 1. tačka b. i c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zbog kojih razloga je optuženom pritvor bio određen, a potom i produžavan.

Preispitujući pobijano rješenje u vezi žalbenih prigovora ovaj sud je zaključio, da je prvostepeni sud u rješenju dao sve razloge o odlučnim činjenicama kojima se rukovodio kada je zaključio da više nisu prisutni razlozi zbog kojih je optuženom pritvor određen, odnosno da trajanje pritvora nije nužno da egzistira, te je pravilno našao da se nesmetano vođenje krivičnog postupka može obezbijediti mjerama zabrane iz člana 126a. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kojim je optuženom zabranjeno sastajanje sa određenim licima kako je to navedeno na strani drugoj pobijane odluke. Sve pravnorelevantne i odlučne činjenice, na kojima je prvostepeni sud zasnovao svoje uvjerenje da optuženom nije nužno produžavati najtežu mjeru za obezbjeđenje nesmetanog vođenja krivičnog postupka, tj. mjeru pritvora i da se nesmetano vođenje krivičnog postupka i omogućavanje optuženog da ponovi krivično djelo, može obezbijediti izrečenom mjerom zabrane, sud je pravilno i potpuno utvrdio, te na iste pravilno primijenio odredbe Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud podsjeća da je protiv optuženog M.H. u toku krivični postupak zbog krivičnog djela Trgovina ljudima iz člana 207a. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, po optužnici potvrđenoj dana 31.12.2013. godine, što znači da postoji osnovana sumnja da je počinio krivično djelo za koje se tereti.

U pobijanom rješenju prvostepeni sud je pravilno zaključio, a na osnovu pravilno i potpuno utvrđenih činjenica, da su se promijenile okolnosti zbog kojih je optuženom određen, a i produžavan pritvor, te da se navedena mjera može uspješno zamijeniti izrečenim mjerama zabrane, koje su istovremeno i blaže za optuženog, ali i u dovoljnoj mjeri garancija da će se krivični postupak uspješno voditi na način da će se optuženi onemogućiti da vrši uticaj na navedene svjedoke, a i onemogućiti da ponovi krivično djelo za koje je protiv njega u toku krivični postupak. Lica za koja je postojala osnovana bojazan da bi mogao optuženi izvršiti uticaj, kao na ključne svjedoke i to A.T., A.R., A.T.1 i A.T.2 su saslušani kako tokom postupka istrage, tako i na glavnom pretresu, a u međuvremenu su i promijenili svoje prebivalište, te otišli u Nj., sa namjerom da tamo i ostanu dok za to bude bilo mogućnosti. Tu utvrđenu činjenicu vezano za odlazak navedenih lica u Nj. ne osporava ni tužilac, pa se tim prije i postavlja pitanje žalbenog prigovora pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Međutim, tužilac smatra da će se za narednih mjesec dana navedena lica vratiti na područje B., na koji način će se ponovno otvoriti mogućnost optuženom da utiče na navedene svjedoke. S tim u vezi i iz takvog stava tužioca proizilazi da u sadašnjoj situaciji ne postoji mogućnost uticaja na navedene svjedoke, jer isti nisu prisutni na području B., ali je za ovaj sud neprihvatljiv stav tužioca da bi optuženom pritvor trebalo odrediti i zbog eventualne mogućnosti da u budućnosti optuženi dođe u situaciju da utiče na svjedoke. Takav stav tužioca, po ocjeni ovog suda, je krajnje neprihvatljiv i u potpunoj suprotnosti sa odredbom člana 131. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja propisuje da trajanje pritvora mora biti svedeno na najkraće moguće vrijeme. Takođe, takav stav tužioca je i u suprotnosti sa odredbom člana 133. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koja obavezuje nadležni organ da vodi računa da se ne primjeni teža mjera, ako se ista svrha može postići blažom mjerom.

Ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud o svemu tome vodio računa, te izricanjem mjera zabrane isključio svaku mogućnost optuženog da izvrši uticaj na navedena lica u cilju ometanja postupka i ponavljanja krivičnog djela, te o tome dao dovoljno valjanih i uvjerljivih razloga. S tim u vezi prvostepeni sud je na takav način omogućio da se prvostepeni postupak vodi nesmetano, te da ne zavisi od dobrovoljnosti optuženog da li će ometati krivični postupak ili će ponoviti krivično djelo, jer ga za to u dovoljnoj mjeri sprečavaju izrečene mjere zabrane. Ne treba zanemariti ni upozorenje koje je sud dao optuženom, na šta ga je i poučio dodatno u rješenju, da se mora pridržavati izrečenih mjera zabrane, jer ukoliko prekrši izrečene mjere zabrane može mu se odrediti pritvor.

Budući da je sud pravilno i potpuno utvrdio da su navedene lica u odnosu na koje je postojala osnovana bojazan da bi izvršio uticaj boravkom na slobodi, te da se radi o ključnim svjedocima koji su i oštećeni u navedenom predmetu, odsutna sa teritorije B., što onemogućava da se na njih izvrši uticaj i mogućnosti da se u odnosu na njih ponovi krivično djelo, prvostepeni sud je uvažavajući sve to izrekao mjere zabrane, koje onemogućavaju kako uticaj, tako i ponavljanje krivičnog djela, jer bi se optuženi u slučaju nepridržavanja mjera zabrane mogao ponovo naći u pritvoru.

Što se tiče eventualnog uticaja na E.Č. radi se licu, koje kao što je i konstatovano, nije ni predloženo od strane tužioca da se sasluša kao svjedok, ali će, kao što proizlazi iz stanja u spisu, biti predložen da se sasluša kao svjedok odbrane, ali se i u odnosu na tog potencijalnog svjedoka odnosi izrečena mjera zabrane optuženom da se sastaje sa navedenim svjedokom. Tako i ukoliko bude bilo potrebe da se sasluša po prijedlogu odbrane, sa istim će moći komunicirati samo branilac, a ne i optuženi. U ovom trenutku ne treba zanemariti činjenicu da E.Č. do sada nije davao nikakve izjave, pa je nepoznato da li isti uopšte raspolaže sa relevantnim činjenicama koje bi eventualno teretile optuženog, a što se može dovesti u vezu sa pretpostavkom tužioca da će optuženi pokušati ostvariti uticaj na navedenog svjedoka. Neizostavno se nameće pitanje na kojim činjenicama tužilac zasniva svoje uvjerenje da će optuženi pokušati uticati na svjedoka E.Č., ako se ne raspolaže informacijom o čemu bi to svjedok mogao svjedočiti, te svojim svjedočenjem optuženog dovesti u teži položaj nego što se trenutno nalazi. Opet ako tužilac smatra da se radi o relevantnom svjedoku, koji raspolaže informacijama koje bi teretile optuženog, onda se takođe postavlja pitanje zašto istog nije saslušao.

Prilikom odlučivanja da li optuženom dalje produžiti pritvor ili ne, prvostepeni sud je imao u vidu i činjenicu da je pritvor i najteža mjera, te da tu najtežu mjeru treba svesti na najkraće moguće vrijeme i da se ta mjera uvijek zamijeni drugom, ako se ista svrha može postići blažom mjerom.

U konkretnom slučaju sud je pravilno zaključio da su izrečene mjere zabrane adekvatna mjera za mjeru pritvora, pa je pravilno odlučio i pravilno se opredijelio da izrekne navedenu mjeru zabrane, da bi isključio svaku opasnost od uticaja optuženog na svjedoke i ponavljanje krivičnog djela.

Budući da prilikom donošenja pobijanog rješenja prvostepeni sud nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, na šta se žalbom neosnovano ukazivalo, ovaj sud je žalbu tužioca kao neosnovanu odbio.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ovog rješenja, a na osnovu člana 321. stav 3. u vezi sa članom 322. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Radmila Tomić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević